

ongemak was tastbaar. “De heer Robbe van Guldenboom en zijn trouwe ridders,” sprak Annemie. Ze hoopte dat haar stem de bewakers zou kalmeren. “Mijn naam is Annemie Martin, ik heet u allen welkom.”

Een man die meer heraldiek droeg, stapte naar voren. Hij was een legende, een heer die keizer had moeten worden. Hij deed zijn helm af en tot Annemies grote ontzetting, stond ze oog in oog met een kind. Ze probeerde de heldhaftige verhalen te linken aan de figuur die voor haar stond, maar vond het bijna onmogelijk.

Kon dit een vergissing zijn? De wapenschilden klopten en hij was als eerste door het portaal gekomen. Misschien was het uiterlijk niet alles, de jongen zag er zeker niet bang uit, terwijl hij zijn zwaard in haar richting hief. Het zou een indrukwekkend tafereel zijn geweest, als het niet was verpest door een doodsbanige Zwerver die weg vluchtte.

Stevens mannen schoten de man onmiddellijk neer. De hel brak los in het lab.

De ridders van Guldenboom vielen aan en Vanguards beveiliging werd gedwongen te vuren. De middeleeuwse elite sneuvelde in een oogwenk voor hun moderne vuurwapens en Annemie vreesde voor het welzijn van hun leider. Ze had expliciete orders gegeven dat hij ongedeerd moest blijven, maar die speciale behandeling bracht de ridder de kans om een serieuze last te zijn.

Eén bewaker lag al dood aan zijn voeten en de heer van Guldenboom was, ondanks het spervuur aan rubberen kogels, erin geslaagd om een tweede te verwonden. De niet-dodelijke kogels bleken grotendeels ineffectief tegen zijn pantser, maar met elke krijger die viel werd de barrage op hem intensiever en uiteindelijk werd de jonge ridder gedwongen om dekking te zoeken achter zijn schild.

En toen hoorde Annemie voor het eerst zijn stem: “Pijlen!”

Steven vloekte en begon onmiddellijk te vuren op een ridder die terug naar het portaal holde. De ridder struikelde en tuimelde gedeeltelijk door het witte licht.

Voordat Annemie kon bedenken wat er gebeurde, sleurde Steven haar achter het kogelvrij glas van een bureau: “Blijf hier tot ik zeg dat het veilig is,” gromde hij voordat hij orders begon te roepen. Op dat moment begonnen pijlen willekeurig uit het portaal te vliegen.

Nieuwsgierige wetenschappers en enkele bewakers die te traag waren, vielen krijsend op de grond. De ridders van Guldenboom zagen hun kans. Even leek het tij te keren, maar Steven was een ervaren schutter die de ongewenste bezoekers één voor één uitschakelde.

“Sluit dat verdomd portaal!” schreeuwde hij nadat een pijl vlakbij hem het glas raakte.

De verbijsterde wetenschappers kwamen in actie en de witte glans van het portaal verdween. Annemie strompelde recht. Het lab was een slagveld. Geen enkele ridder haalde nog adem, maar ze hadden hun tol geëist bij de bewakers.

“Tristan!” Terwijl hij vol afschuw naar het portaal keek, weergalmde de stem van de heer van Guldenboom door het lab.

Annemie volgde zijn blik. Op de grond, waar het licht van het portaal had geschinen, lag een half lichaam. Een paar gepantserde benen rustten in het lab, van de rest van het lichaam was er geen spoor. De aanblik deed Annemies maag keren en ze miste bijna dat de heer van Guldenboom wegliep. “Steven, stop hem!” krijste ze.

Steven verzamelde de bewakers die nog konden staan en begaf zich naar de deur.

“Ik weet dat we net iets verschrikkelijks meegemaakt hebben,” schreeuwde ze verwoed, “maar een beetje haast zou op prijs gesteld worden.”

“Hij heeft geen badge,” Steven sloeg zijn matrak uit. “Ik wil dat mijnheer Guldenboom nadenkt over alle problemen die hij veroorzaakt heeft voordat ik hem in elkaar sla.”

‘Ding.’ Het universeel herkenbare geluid van de lift klonk en Annemie besefte met afschuw wat dat betekende. *De kuisploeg.*

Iedereen begon te lopen, elkaar overrompelend, terwijl ze zich massaal door de deuropening probeerden te wurmen. Annemie bereikte het einde van de gang net op tijd om te zien dat de lift ter hoogte van de parking stopte. Die verdieping was niet beveiligd, enkel een hefboom stond in zijn weg.

“Annemie,” fluisterde Steven, terwijl ze ongeduldig wachtten op de lift die langzaam terug naar beneden kwam. “Herinnert u zich nog het gesprek waarin ik een noodtrap voorstelde?”

Annemie knarste haar tanden: “Steven, geen woord!”